

COLUMN 39 - DIERENLIEFDE

Een week of vier, vijf geleden las ik een klein berichtje in de krant dat men in –ik dacht- Singapore rouwadvertenties voor overleden dieren ging plaatsen in de dagbladen. Ik weet niet meer precies waar het was. Ik heb natuurlijk dat kleine berichtje wel uitgeknipt maar ik had beter de hele krant kunnen bewaren. Dan was er meer kans geweest dat ik het nog terug zou kunnen vinden.

Maar dat doet er niet toe. De kern blijft. Toen ik dat las was mijn eerste reactie: "Nou zeg, gekker moet het toch niet meer worden". Rouwadvertenties om kond te doen van het overlijden van een huisdier, wie verzint het.

Maar goed, het leven heeft mij ook geleerd om niet meteen mijn eerste reactie van de daken te schreeuwen, want een tweede reactie is altijd genuanceerder. En dat bespaart ook wel eens excuses maken, ook mooi meegenomen.

Of toeval bestaat of niet, maakt niet uit, maar tegelijkertijd liet mijn keramiekdocente Chantal ons tijdens de les een tekening zien, die zij gemaakt had naar aanleiding van het feit dat het precies een jaar geleden was dat ze haar geliefde hondje Tapas had moeten laten inslapen.

Die tekening trof mij, ik vond 'm heel lief, eigenlijk. Zoals gebruikelijk waren de reacties van medecursisten erg divers. Van 'ííéék, wat eng' tot 'ach gossie'.

Die uiteenlopende reacties zijn wij natuurlijk wel gewend, met onze funeraire hobby. Die lopen ook uiteen van 'morbide' tot 'wat interessant'. Zelfs "doe ik ook, begraafplaatsen bezoeken". Dat laatste dan meestal enkel in het buitenland, op vakantie. Maar à la.

Mijn gedachten gingen automatisch naar Parijs, toen ik die tekening van Chantal zag. Naar Asnières, de dierenbegraafplaats. Maar mijn gedachten gingen ook naar onze eigen poezen toen we die – met een jaar tussenpoos- hebben moeten laten inslapen. Wat heeft me dat moeite gekost. Allereerst al die beslissing, laten inslapen. Zomaar even beslissen over leven en dood. Zo voelde dat wel. En dan het erbij zijn, op het 'moment suprême'. Pootje vasthouden. Diederik was Rinderts kat, dus aan hem de eer. Tobias was mijn kat, dus toen mocht ik. Ik vergeet nooit hoe zij mij aankeek. Ze wist wat er ging gebeuren en haar blik sneed me door de ziel. En als ik eraan terugdenk, nog steeds. Ook al is het inmiddels 17 jaar geleden. Ik heb de dierenarts om een paar momenten uitstel gevraagd, want ik moest mezelf even tot de orde roepen.

Ze liggen samen achter in de tuin, we hebben dus een echte dierenbegraafplaats. In Parijs hebben we een héle echte dierenbegraafplaats bezocht. Het leefde daar van alle kanten. Tientallen katten verbleven daar permanent, ze werden liefdevol voorzien van eten en hadden er een beschutte slaapplek. Maar het leefde ook van dierenliefde en hartverscheurende rouw. Heel veel kleine grafjes, met heel veel lieve naampjes en heel veel teksten die aangaven hoe erg de kat of hond werden gemist en wat ze hadden betekend in het leven van hun baasje/bazinetje.

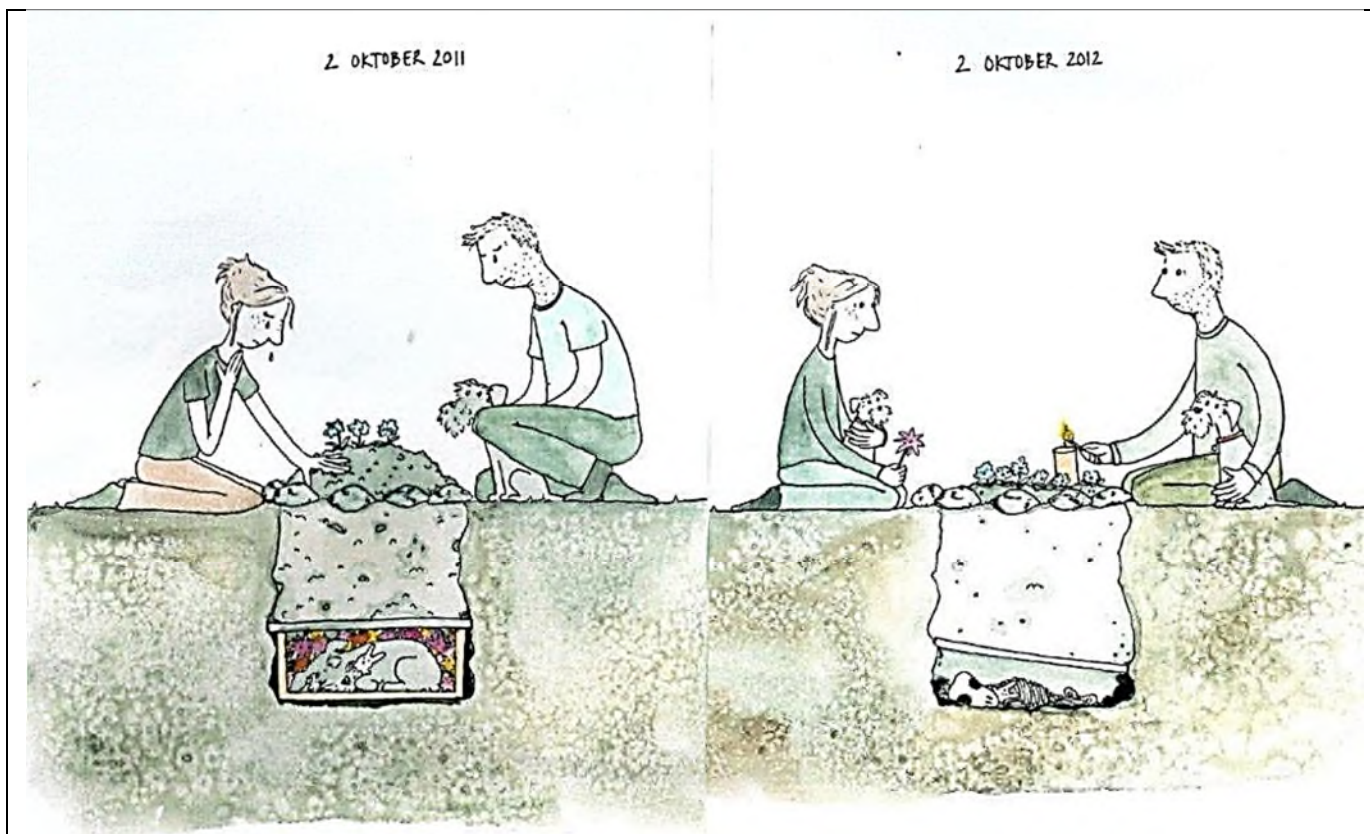
Toen ik voor het eerst hoorde van een dierenbegraafplaats had ik gemengde gevoelens: een dierenbegraafplaats, gaat dat niet wat ver? Maar nu zeg ik "nee, het gaat niet te ver". Zou ik het zelf doen? Nee. Maar we hebben ze toch een 'privébegraafplekje' gegeven, onze poesjes. Zelfs de kanarie ligt erbij.

Ik heb ook gemengde gevoelens bij een mensen-rouwadvertentie als ik in de rij van nabestaanden ook een naam-met-pootafdruk-erachter zie staan. Zou ik het zelf doen? Nee. Maar wat nou als mensen er behoefte aan hebben, omdat er zo'n sterke band bestond tussen overleden baasje en huisdier. Zo'n dier mist het baasje ook, dus is in zekere zin ook nabestaande.

En dan nu een rouwadvertentie in een krant in China voor een overleden huisdier. Gemengde gevoelens. Zou ik het zelf doen? Nee. Maar let op mijn woorden: als de crisis voorbij is en we allemaal misschien weer iets beter in de slappe was zitten, dan zal het ook hier gebeuren. Dan heeft het ook de tijd gehad om van China naar hier door te druppelen en misschien helpt deze column er ook wel bij. Aan de kranten zal het niet liggen, die zien de advertenties liever nog komen vóordat de crisis voorbij is.

En zeg nou zelf. Bekijk die prachtige tekening van Chantal Ruijgrok nou eens goed. Daar word je toch helemaal warm van. Alles zit erin, de liefde, de rouw en ook de realiteit. Tapas had geen mooiere rouwadvertentie kunnen krijgen.

© 2013 Jeannette Goudsmit - tekst

© 2013 Chantal Ruijgrok - tekening